

מ"ת 41474/06/14 - פ,ה,א נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 41474-06-14 מדינת ישראל נ' ה ואח'

בפני	כב' השופט יוסי טורס
מבקשים	1. פ ה
	2. א ה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה נוספת לעיון חוזר במסגרתה שבים המבקשים ועותרים לשינוי תנאי השחרור באופן שיתאפשר להם לשוב והתגורר בביתם בנהריה.
2. עובדות המקרה פורטו בהרחבה בהחלטות קודמות שניתנו בתיק זה ואזכיר רק שמדובר באב ובנו העומדים לדין בשל עבירות אלימות שנטען שביצעו נגד קרובי משפחה והכל על רקע סכסוך על אודות ירושה.
3. ביום 8.7.14 הוריתי על שחרור המבקש 2 לחלופת מעצר בחיפה, בפיקוח הורי המבקש 1 בשילוב חלונות אוורור. ביום 13.7.14 הוריתי על שחרורו של המבקש 1 אף הוא לחלופה דומה.
4. ביום 11.11.14 דחיתי בקשה דומה להשבת המבקשים לביתם בעיר נהריה תוך שציינתי כי:

"אינני סבור כי חלוף הזמן ואף אם אצא מנקודת הנחה שמדובר בזמן ניכר, משנה את הנחת היסוד בהחלטתי המקורית, לפיה מדובר במבקשים אשר מסוכנותם כלפי המתלוננים הינה במדרג גבוה.

מדובר בסכסוך משפחתי ארוך על אודות ירושה, וכפי שציינתי בהחלטתי המקורית "מחומר החקירה עולה כי כל אימת שמי מבני המשפחה פוגש בשני, יכול להתפתח אירוע אלים".

בנתונים אלה, אינני סבור כי חלוף הזמן כשלעצמו הקהה את המסוכנות הטמונה במבקשים בכל הנוגע למפגש אפשרי שלהם עם המתלוננים ובודאי שלא התערערה הנחת היסוד עליה הושתתה החלטתי

עמוד 1

המקורית.

בהחלטתי המקורית ראיתי חשיבות לריחוק הגיאוגרפי ואינני סבור כאמור שחלוק הזמן שינה זאת.

אציין עוד כי שמיעת הראיות טרם החלה והמתלוננים אף טרם העידו ואף בכך ראיתי נתון שאינו מאפשר שקילת בקשה זו בשלב זה של הדיון.

5. כיום טוענת ב"כ המבקשים כי יש לשנות את תנאי השחרור ולהשיב את המבקשים לביתם בנהריה, בשל שינוי נסיבות המתבטא בעובדה שהמתלוננים כבר העידו. כמו כן טוענת הסנגורית לכרסום משמעותי בעצמת הראיות לכאורה, לאור העדויות שנשמעו במסגרת התיק העיקרי.

6. בעת הדיון חזרה הסנגורית על טענות אלו והרחיבה בעניין השינוי הראייתי שאירע לשיטתה מאז החלטת השחרור. נטען כי בניגוד לחומר הראיות הגולמי, טענו המתלוננים בעדותם להיעדרו של כל סכסוך על אודות ירושה ובכך יש להקטין, לפי הטענה, את הסבירות לקיומו של מניע מצדם של המבקשים לנקיטת אלימות.

7. עוד נטען כי אחד המתלוננים שטען כי זיהה את המבקש 2 תוקף, הסתיר מהחוקרים את היכרותו עם המבקש וכי לא מדובר בשניים שהיה ביניהם נתק משך שנים רבות כנטען. כן נטען שהמתלונן שהותקף למד על זהות התוקף מתוך הסקת מסקנה מאירוע אחר.

8. כן נטען שאחת העדות טענה במשטרה שלא נכחה בעת התקיפה, אך במהלך העדות מסרה כי דווקא נכחה באירוע וראתה אותו.

9. המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה. נטען שאין מקום להורות על השבת המבקשים לנהריה בשל מסוכנותם והכל על רקע הסכסוך הקיים בין המשפחות. ביחס לטענה לכרסום בראיות, נטען כי אין מדובר בכרסום ממשי בראיות והוא נוגע לשוליים ולא לאירוע גופו.

10. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ראיתי לדחות את הבקשה.

11. בהחלטתי מיום 11.11.14 דחיתי בקשה להשיב את המבקשים לנהריה ולא סברתי שחלף זמן ניכר מאז החלטה זו המצדיק עיון חוזר בה. אין בעובדה שהמתלוננים העידו על מנת להוות שינוי נסיבות שיש בכוחה - לבדה - להביא לשינוי תנאי השחרור. הנימוק בבסיס החלטתי מיום 11.11.14 לא היה בכך שהמתלוננים טרם העידו אלא ציינתי כי "בהחלטתי המקורית ראיתי חשיבות לריחוק הגיאוגרפי ואינני סבור כאמור שחלוק הזמן שינה זאת." אכן ציינתי גם שהמתלוננים טרם העידו אולם הודגש שמדובר בנימוק נוסף וכי אין זה העיקר. השאלה אם המתלוננים העידו אם לאו, קשורה לעילה של שיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים. אינני סבור שזו העילה הדומיננטית במקרה זה ומכאן

שלנושא זה יש ליתן משקל נמוך יחסית. העיקר הוא המסוכנות אשר לא סברתי שפחתה.

12. לא ראיתי גם בטענה לכרסום ראיתי כמצדיקה את שינוי התנאים עד כדי ויתור על ריחוק גיאוגרפי, אותו ראיתי כחיוני בנסיבות העניין. כידוע, בית המשפט הדן בענייני המעצר אינו קובע ממצאי מהימנות ובוודאי שאינו קובע ממצאים מרשיעים או מזכים. עליו להעריך את סיכויי ההרשעה על פי החומר הגולמי המובא בפניו בשים לב למכלול הראיות. על מנת שייקבע שחל שינוי מהותי בראיות לגביהן נקבע בעבר שהן מקיימות את הדרישה לצורך מעצר עד תום ההליכים, יש צורך להראות שינוי ממשי בתמונת הראיות, שינוי שהוגדר בפסיקה כשינוי דרמטי. ראה דברים שנאמרו בבש"פ 8093/09 פלוני נ' מדינת ישראל (22.10.09):

"כידוע, כדי להצליח בטענה של כרסום בחומר הראיות במסגרת בקשה לעיון חוזר יש להצביע על "שינוי דרמטי במערכת ראיות התביעה, ועל כרסום מהותי ומשמעותי בה עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזיכוי עולים על הסיכויים להרשעתו" [ראו למשל: החלטתו של השופט א' רובינשטיין בבש"פ 6740/06 פרץ נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 3.9.2006)].... הלכה היא כי בשלב המעצר די בקיומן של ראיות לכאורה. בשלב זה של ההליך הפלילי, בית המשפט אינו נזקק למהימנות הראיות ומשקלן, אלא די לו שהראיות מעידות לכאורה על ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם, אלא אם כן מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין [ראו למשל: החלטתו של השופט ע' פוגלמן בבש"פ 8476/07 דואדה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.10.2007)]; החלטתה של השופטת א' חיות בבש"פ 7908/08 אבו סאלח נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 23.9.2008); בש"פ 4306/09 אבו וסל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 4.6.2009)]."

13. עיינתי בפרוטוקולי הדיון שהתקיימו עד כה ולא סברתי שניתן לומר שחל שינוי דרמטי בתמונת הראיות. אכן במסגרת, העדה סיגלית בן שושן טענה שלא הייתה עדה לאירוע בו הותקף מר שלום ליברמן, אולם העדה מסרה הסבר לנושא והשאלה אם יתקבל ההסבר אם לאו, מסורה לבית המשפט שבפניו נשמע התיק. בכל מקרה אציין כי אף אם ההסבר לא יתקבל, אין בכך להשמיט (מטעם זה בלבד) את הקרקע מתחת לאישומים. הוא הדין ביחס ליתר הטענות בנושא. השאלה אם הוכח סכסוך אם לאו, הנה בשולי האירוע ולא ראיתי בנושא זה כמשליך באופן מהותי על תמונת הראיות. בכל מקרה, העדים מתארים שהמבקשים העלו בעת התקיפה דרישה כספית ובכל מקרה עולה מהתיאורים שהסיבה לאירוע היא כספית.

14. אינני סבור אף שקיים כרסום ראיתי בשאלת זיהוי של המבקש 2 על ידי העד שלום ליברמן. אכן נראה שהעד לא ידע לזהות את המבקש 2 ברגע האירוע ואפשר שמדובר היה במסקנה הגיונית שגיבש לאחר שיחה עם אחיו ולאור העובדה שזיהה את המבקש 1 - אביו של המבקש 2 כתוקפו. יחד עם זאת העד זיהה את המבקש 2 במסדר זיהוי בהמשך, ומסר בבית המשפט הסברים בנושא, לרבות מדוע לא יכול היה לזהות באלבום בסמוך לאירוע. משקלם של הדברים ייקבע על ידי בית המשפט שיכריע את הדין. לענייננו די אם אציין כי לא התרשמתי מכרסום ממשי בראיות בנושא זה ובוודאי שלא משינוי דרמטי. בכל מקרה, ברור שהטענה מתייחסת בנושא זה רק לאישום אחד מבין השניים ולמבקש 2 בלבד.

15. סיכומי של דבר, לא ראיתי שחל כרסום ממשי בראיות, המצדיק שינוי מהותי של תנאי השחרור כמבוקש ולאור כך אני דוחה את הבקשה.

לבקשת הצדדים ההחלטה תשלח להם בפקס.

תיק החקירה יועמד לרשות המאשימה במזכירות המדור הפלילי.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ה, 04 ינואר 2015, בהעדר
הצדדים.